

Kedves Testvérek!

A régi magyar ének, vagy irodalmi nyelven himnusz, így kezdődik: „Nascentis patriae Splendor eximie!” Magyar fordításban: „Ő születendő haza tündöklő csillaga!” Egy Szent Imréhez szóló ének kezdete. Amit tudunk, hogy Szent István és Boldog Gizella gyermeke, aki 1007-ben született és 1031-ben halt meg. 1083-ban október 4-én Szent László király kezdeményezésére avatják szentté Imrét fél évvel édesapjának, Szent Istvánnak szenté avatása után.

A Szent Imréről alig van történelmi adatunk, a Szent Imre alakját elsősorban a legendák őrizték meg. A legendák általánosító messzesége miatt elvitték egy szentimentális, félrevezető képhez, amiben egy elfinomult, légies alaknak ábrázolják. Ahol a tisztaság példaképeként ábrázolták. Nagyon sokszor ilyen képeket látunk róla a templomokban.

Nagyon érdekes, de talán ezért nincs templomunkban Szent Imre oltár. A barokk kor sokszor realista, és megfogható diadalmas világnézetében úgy érezhették piarista elődeink, hogy nem illik bele alakja. Szent Imre szobrunkat, ami a szószék melletti Nepumoki Szent János oltáron van Szent Istvánnal, azt is az 1950-es évekbe kaptunk. Ami eredetileg a Budapesti Belvárosi Plébánia templomába készült, amit onnan helyeztek el máshova, mert modernebb berendezésre volt pénzük. Amint a gazdag aranyozás is mutatja, hogy nem ide készült.

Ha alakját szeretnénk megidézni, akkor Szent Imre kétségtelenül erőteljes, férfias jelenség lehetett. Hiszen nem kétséges, hogy megvoltak benne az uralkodói, hadvezéri és diplomata alkat és lehetőség, hiszen Szent István az ő trónjának várományosa volt. Szent István király ezért, uralkodónak, hadvezérnek és diplomatának nevelte.

Szent Imre legendájából tudjuk, hogy hétéves koráig édesanyja Gizella neveli. Hétéves korától tizenöt éves koráig Szent Gellért mellett nevelkedik. Azt mondja a legenda, hogy „a grammatika mesterségének minden tudományával beltelt,„. Ami azt jelentette, hogy írni, olvasni és számolni tudott latinul.

Tizenöt éves, amikor édesapja Szent István maga mellé veszi. Magyar királyt, méltó utódot és keresztény királyt akart nevelni belőle. Természetesen, hogy katonának is nevelte. Huszonhárom éves korában részt vesz a győri csatában, amit Konrád német császár ellen vívott Szent István király. 907-es Pozsonyi csata óta, amit Árpád vívott a németekkel és megverte a nyugati összesített hadat, nem volt támadás erről. Konrád császár szeretné magyar királyságot hűbéresévé tenni. A Győri csata az, amelyben Szent István kiéhezteti Konrád seregét, és amikor kezd visszavonulni, akkor több ütközetben megveri őket. A legendák szerint ebben a honvédelemben vett részt Szent Imre herceg is mint a az egyik seregtest vezetője. Ahogy akkor mondták, a hét szabad művészet elemi ismereteivel rendelkezett.

Szent István mellett élt és nőtt felnőtté, aki megteremtette a magyar hazát, aki mellett megértette, hogy mit jelent itt Európában magyarnak lenni! Hazát teremteni itt a Nyugat és Kelet között, ahol más nemzetek, mint a hunok, avarok, besenyők, beolvadtak, felmorzsolódtak, vagy eltűntek. Szent István nem akart tudni olyan magyarokról, akik nem keresztények és nem akart tudni keresztényekről sem az országban, akik nem magyarok.

Persze a kereszténységet Szent István módján kell érteni. Szent István fiának Imrének írt intelmeiben így ír: „Ha a királyi koronát meg akarod becsülni, legelőször azt hagyom meg, tanácsolom, illetve javaslom és sugallom, kedves fiam, hogy a katolikus és apostoli hitet akkora buzgalommal és éberséggel őrizd, hogy minden Istentől rendelt alattvalódnak példát mutass.” Később pedig arra biztatta, hogy a következő imát mondja: „Uram Atyám, én életemnek Istene, ne hagyj engem álnokság gondolatában, az én szemeknek ne adj

kevélységet és a gonosz kívánságot távoztasd tőlem, Uram. Vedd el tőlem, a testnek kívánságait, és a tisztátalan és esztelen léleknek ne adj engem, Uram!”

Azok a vadászatok, azok a harcok, amelyekben a feljegyzések tanúsága szerint részt vett, azt kívánták meg, hogy edzett férfi legyen. Vadászaton vesztí életét 24 éves korában. Megdöbbenő, hogy István király nagyon megtorolja halálát, ami annak a legendának ad magyarázatot, hogy valószínűleg merénylet áldozatává vált.

Ha szeretnénk megkérdezni, miben lehet ma példaképünk, ez a királyi sarj a huszonegyedik században. Szent István korában még a kultúra kevesek kiváltsága volt és meg kellett teremteni, hogy az addigi magyar tudás, hagyományt megtanulva, át tudja venni a keresztény kultúra elemeit és ezt megtermékenyítve a magyar hagyománnyal és így biztosítani tudja magyar népe számára a túlélését. Ugyanakkor igyekezett megóvni attól, hogy szolgálai módon másolja a nyugatot és elveszítse magyar arculatát és tartását.

Napjainkban a kultúra nem csak a kiváltságosok luxusa, hanem a közösségi létezés: a munka, a viselkedés, az ünneplés, az egyéni és közös alkotás, módja és szabályozója. Napjainkban ugyanaz a veszély áll fenn, mint Szent István és Szent Imre idején, hogy a magyar nemzettel igyekeznek hagyományait elfeledtetni, kultúráját nevetségessé tenni a TV-n vagy az interneten keresztül, és helyette értéktelen, sőt ártalmas tartalmakat közvetítenek.

Milan Kundera Nobel díjas cseh író, kultúrakutató a nevelés felejtése című könyvében írja a következőket: *„A nemzeteket úgy likvidálják, hogy legelőször elveszik az emlékezetüket. Megsemmisítik könyveiket, műveltségüket, történelmüket. És valaki másféle könyvet ír, más műveltséget nyújt, és más történelmet gondol ki nekik. A nemzet aztán lassan nem érti jelenét, és elfelejti múltját. A környező világ pedig még sokkal hamarabb felejt.”*

A fenyegetés nem egyetlen nemzetre irányul. A történelem szomorú lapjai is sok nemzeti kultúrának – sőt nemzetnek – a megsemmisüléséről szólnak.

A nemzeti kultúrák megsemmisítésén, elsősorban az élet minden területére rátenyerelni akaró globalizmus félelmetes erővel dolgozik. Irányítói tudják, hogy gyakran évezredek termését őrző nemzeti kultúrák, komoly akadályt jelentenek az ő gyökértelen és selejtes, de mégis bőséges hasznot hozó kultúra-iparuk terjeszkedésének.

Fenyeget-e bennünket, magyarokat is a nemzetként való megsemmisülés veszélye? Sok jel mutat arra, hogy igen. Talán nagyobb mértékben, mint néhány, hozzánk képest öntudatosabb, saját kultúrája megőrzésében egységesebb akaratú szomszédos nemzetet.

A viták helyett ajánlom a cselekvő magyarságok: a múlt értékeinek alapos ismeretét, a felkészülést a jövő évtizedekre, egyszóval tettekre kész lelkiületet. Az anyanyelv gondos őrzését, a magunk és mások kultúrájának megbecsülését. Figyeljétek, hol és mit kell tennetek a köz-javáért, a közösségért. Itt is érvényes: az öntörvényű magyar nem lehet jó magyar!

Szent István király és Szent Imre herceg talán leginkább azt a példát adja, hogy megtalálta azt a mértéket, amivel megőrizte a régi magyarság kultúrájának lelkét és beépítette a keresztény hagyományba és ezen keresztül biztosította népének fennmaradását.

Soha ne elégedjünk meg önmagunk jelenlegi állapotával. Vezessen mindig az igényesség önmagunk és mások iránt. Ne uralkodjék szívünkben a középszerűség, az átlagember ízlése, indulata, divatja. Merjük megőrizni a magyar kultúrát, de az új kor eszközeivel tudjuk gazdagítani. Ez nagy feladat és komoly küldetés. Akkor királyok vállalták, Ma nekünk is van lehetőségünk és felelősségünk, hogy tegyük és vállaljuk. Amen.